

HARUKI
MURAKAMI

Dans dans dans

Traducere din limba japoneză
și note de Iuliana Oprina

POLIRO
2012

Haruki Murakami, *Dansu Dansu Dansu*

Copyright © 1988 by Haruki Murakami

**Copyright © 2004, 2006, 2009, 2012 by Editura POLIROM,
pentru traducerea în limba română**

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fară permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încalcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © Vekozlov/Dreamstime.com

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, Bdul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1, sector 4,
040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

MURAKAMI, HARUKI

*Dans dans dans / Haruki Murakami; trad. din limba
japoneză și note de Iuliana Oprina. – Iași: Polirom, 2012*

ISBN 978-973-46-2682-3

I. Oprina, Iuliana (trad.)

821.521-31=135.1

Printed in ROMANIA

A venit chelnerul și am comandat friptură și salată. Amândoi am vrut friptura în sânge. Apoi am mai comandat un rând de whisky.

— Chiar așa, a spus el. Ziceai că ai ceva de vorbit cu mine. Hai să lămurim asta mai întâi, până nu ne îmbătăm.

— E o poveste mai ciudată, am început eu.

Mi-a aruncat un zâmbet seducător. Unul foarte bine exersat, dar fără nici o urmă de ironie.

— Îmi plac poveștile mai ciudate, mi-a zis.

— Nu demult, am văzut un film de-al tău.

— *Dragoste neîmpărtășită*, a mormăit el încet, încruntându-se. Un film cumplit. Un regizor cumplit. Un scenariu cumplit. Aceeași veche poveste. Toată lumea care a avut vreo legătură cu filmul asta vrea să-l uite.

— Eu l-am văzut de patru ori, i-am marturisit eu. S-a uitat la mine de parcă privea în hău.

— Aș fi pus pariu că nu există om în galaxia asta care să fi văzut filmul alături de patru ori! Puteam să pun pariu pe orice!

— Apare cineva cunoscut în el. În afară de tine, am adăugat imediat.

Gotanda și-a apăsat ușor tâmpilele cu degetele arătătoare și m-a privit cu atenție.

— Cine?

— Nu-i știu numele. E fata care se culcă cu tine duminică dimineața.

A luat o gură de whisky, a dat din cap de câteva ori și a zis:

— Kiki.

— Kiki, am repetat.

Ce nume ciudat! O făcea să pară o cu totul altă persoană.

— Așa o cheamă. Cel puțin este singurul nume pe care îl știe toată lumea. În lumea noastră mică și ciudată ea trecea sub numele de Kiki. Kiki și atât.

— Ai cum să iezi legătura cu ea?

— Nu.

— De ce?

— Hai să încep cu începutul. În primul rând, Kiki nu e actriță profesionistă și povestea se complică.

Orice actor, cunoscut sau nu, aparține unei anumite agenții. În felul asta poți să contactezi imediat pe oricine. Majoritatea indivizilor stau lângă telefon, așteptând să fie sunați. Dar cu Kiki treaba stă altfel. Ea nu aparține de nici o agenție. Faptul că a apărut în film a fost o excepție, ceva ocazional.

— Să cum a ajuns să joace în film?

— La recomandarea mea. Am întrebat-o dacă ar vrea să apară într-un film și am recomandat-o regizorului.

— De ce?

Gotanda a mai luat o gură de whisky și a strâmbat puțin din buze.

— Pentru că are... poate nu talent, dar... cum să zic eu... prezență. Da, asta e. Se vede. Nu pot să spun că e o frumusețe sau că e o actriță înăscută, dar când apare pe ecran, captează toată atenția. E și asta o formă de talent. A jucat în film și rezultatul a fost extrem de bun. Toată lumea a îndrăgit-o. Nu vreau să mă laud, dar scena aceea e foarte reușită. E credibilă, nu?

— Da, am zis eu. Foarte credibilă.

— Așa m-am gândit să-o introduc în lumea filmului. Eram convins că ar fi reușit. Dar n-a fost să fie. A dispărut. Asta e și două problemă. A dispărut fără urmă. Ca fumul, ca roua dimineții.

— A dispărut?

— Da, literalmente. Asta s-a întâmplat cam acum o lună, când n-a mai apărut la o audiere. Era vorba de un film nou, în care ar fi avut un rol în toată regula. Totul era pregătit. Ea trebuia doar să se prezinte la audiere. Am sunat-o cu o zi înainte și am stabilit locul și ora. Mi-a zis că o să aibă grija să nu întârzie. Până la urmă n-a mai apărut deloc. Și asta e sfârșitul. Totul s-a oprit aici. N-a mai fost de găsit.

Gotanda a ridicat un deget și a chemat chelnerul. A mai comandat un rând de băuturi.

— Am totuși o întrebare, mi-a zis el. Te-ai culcat cumva cu Kiki?

— Da.

— Atunci dacă îi-ai spune, de exemplu, că și eu m-am culcat cu ea, te-ai simțit rănit?

— Nu.

— Ce bine! a zis Gotanda, răsuflând ușurat. Nu-mi place să mint. M-am culcat cu ea de câteva ori. E o fată foarte bună. Puțin mai ciudată, dar simpatică. Era bine dacă se facea acrăță. Cred că ar fi ajuns departe. Păcat.

— Chiar nu ai cum să dai de ea? Să-i afli numele adevărat?

— Nu. N-am unde să mă interesez. Toată lumea o știe cu numele de Kiki.

— Poate că există vreo chitanță pe la contabilitate, la casa de filme, am sugerat eu. Un stat de plată? Trebuie să existe ceva cu numele și adresa ei. Datele astea sunt necesare pentru impozite.

— Îți dai seama că m-am interesat. Dar n-am aflat nimic, pentru că nu și-a ridicat banii. Nu î-a incasat. Zero.

— De ce să nu-și ia banii?

— N-am de unde să știu, a zis Gotanda, apoi a dat peste cap al treilea pahar de whisky. Probabil că nu voia să i se afle numele și adresa. Nu știu. E o adevărată enigmă. În fine, se pare că noi doi avem trei lucruri în comun. Unu la mâna, am fost în generală în același grup la experimentele de chimie. În al doilea rând, amândoi suntem divorțați și, trei, amândoi ne-am culcat cu Kiki.

Într-un sfârșit au venit fcripturile și salata. Fcriptura era excelentă, perfectă, bună de fotografiat. Gotanda mâncă cu placere. Atitudinea lui la masă era destul de relaxată și poate că n-ar fi primit cel mai înalt calificativ la bune maniere, dar era un tovarăș de cină foarte plăcut și mâncă cu poftă. Fetele cred că l-ar numi „fermecător”. Ai zice că pot să adopt și tu numai decât o asemenea atitudine, dar nu-i deloc așa. Trebuie să o ai în sânge.

— Apropo, tu unde ai cunoscut-o pe Kiki? L-am întrebat eu în timp ce tăiam fcriptura.

— Unde am cunoscut-o? a zis el, gândindu-se puțin. A, da, am chemat odată o fată și mi-au trimis-o și pe ea. O fată, adică... știi tu, pe care o chemi prin telefon. Înțelegi ce vreau să spun?

Am dat din cap că da.

— După ce am divorțat, m-am culcat numai cu astfel de fete. Nu-ți dau bătai de cap. Amatoarele nu-mi plac și dacă e vreo colegă de muncă, apare totul imediat prin reviste. Așa, dai un singur telefon și vine. Sunt scumpe, dar totul este strict confidențial. Cineva de la agenție mi-a dat numărul. Toate sunt fete bune. Plăcute. Profesioniste, dar fără să pară. Plăcerea e reciprocă.

A tăiat o bucată de friptură și a mestecat-o încet, apoi a luat o gură de whisky.

— Nu-i rea friptura asta, nu?

— Nu-i rea deloc. N-am nimic de reproșat. E un restaurant bun.

Gotanda a încuițat.

— Dar te cam satură de el când vîi aici de șase ori pe lună.

— De ce vîi atât de des?

— Mă simt bine aici. Nimeni nu face caz de mine. Angajații nu încep să șușotească, clienții sunt obisnuiați să vadă personalități și nu se holbează la mine. Nici nu încearcă să-mi facă semne în timp ce mânânc. Dacă n-ar fi așa, n-aș putea să mă relaxez și să mânânc liniștit. Pe bune.

— Ce viață grea! am zis eu. Mai trebuie și să cheltuiesti cât mai mult.

— Exact, zise el. Unde ajunsesem cu povestitul?

— Ai chemat o prostituată.

— Așa, a zis el, ștergându-se la gură cu un șerbet. Într-o bună zi am cerut-o pe fata pe care o chemam de obicei. S-a întâmplat să nu fie disponibilă. În schimb au venit două fete, la alegere. Sunt un client important și-mi fac multe servicii. Kiki era una dintre ele. Nu voiam să-mi bat capul să aleg și până la urmă m-am culcat cu amândouă.

— Aha.

— Ești sigur că nu te deranjeaza?

— Stai liniștit. În liceu probabil că m-aș fi simțit rănit.

— În liceu nici eu nu făceam așa ceva, a zis Gotanda răzând. În fine, m-am culcat cu amândouă. O combinație destul de stranie. Cealaltă fată era absolut superba. Frumoasă de pică. Cheltuise ea

ceva ca să arate atât de bine, dar era uimitoare, pe cuvânt. Am văzut eu multe femei frumoase pe lumea asta, dar ea le întrecea pe toate. Avea și o fire plăcută, era deșteaptă, putea să întrețină o conversație... Pe de altă parte, Kiki nu era tocmai aşa. Era frumoasă, dar nu chiar o frumusețe. Toate fetele din clubul astă sunt bine aranjate, bine puse la punct. Ea era... cum să spun eu, mai...

— Comună? am sugerat eu.

— Da, exact. Comună. Purta haine obișnuite, nu prea vorbea, nu se machia. Părea că nu prea-i pasă. Nu știu de ce, dar treptat m-am simțit mai atras de ea, de Kiki. După ce ne-am terminat treaba, ne-am așezat toți trei pe jos și am băut, am ascultat muzică, am discutat. Nu mă mai simțisem atât de bine de foarte multă vreme. De pe vremea studenției. Nu mă mai relaxasem aşa de mult. Ne-am mai culcat apoi de vreo câteva ori, toți trei.

— Asta când se întâmpla?

— Cam la o jumătate de an după ce am divorțat, adică acum un an. Cred că am făcut figura de vreo cinci-sase ori. Nu m-am culcat niciodată doar cu Kiki. Nu știu de ce, că doar îmi placea...

— Atunci de ce? am întrebat și eu.

Și-a sprijinit cuțitul și furculița de farfurie și și-a apăsat din nou tâmpilele cu degetele arătătoare. Era ticul pe care îl avea când se gândeau. Fermecător, ar exclama fetele.

— Probabil mi-era teamă, a zis el.

— Teamă?

— Da, teamă să rămân singur cu ea, a zis el și și-a ridicat cuțitul și furculița. Kiki avea ceva care te stimula, te provoca. Cel puțin asta era senzația mea, chiar dacă era destul de vagă. Nu, nu provocator... Nu prea știu cum să spun...

— Însinuant, sugestiv? am încercat eu.

— Da, cam aşa ceva. Nu-mi dau seama prea bine. Senzația era foarte vagă. Nu pot să fiu mai precis. Oricum, nu prea-mi venea să rămân singur cu ea, chiar dacă eram atras mai degrabă de ea. Crezi că reușești să înțelegi ce vreau să zic?

— Cred că da.

— Pe scurt, mă tem că nu m-aș fi putut relaxa doar cu ea. Aveam senzația că m-ar fi purtat undeva mai departe, mai adânc, și eu nu asta voi am. Voi am să mă culc cu cineva doar ca să mă relaxez. Îmi placea foarte mult, dar n-am fost niciodată numai cu ea.

Am mâncat un timp în tacere.

— În ziua în care Kiki n-a apărut la audiere, am sunat la acel club, a început iar Gotanda, de parcă și-ar fi amintit brusc, și am cerut-o pe ea. Mi s-a spus că nu mai era. Dispăruse. Bine, putea să le fi cerut chiar ea să-mi spună asta, în caz că sunam. Nu știu. N-aveam cum să verific că nu era aşa. Oricum, din viața mea a dispărut complet.

Ospătarul a venit, a luat farfurisile și ne-a întrebat dacă dorim o cafea după masa.

— Mai bine încă un pahar decât cafea, a zis Gotanda. Tu?

— La fel.

Am primit al patrulea rând de whisky.

— Știi ce-am făcut azi? m-a întrebat Gotanda.

De unde era să știu?

— Am fost asistentul unui stomatolog. Pregătesc un rol pentru continuarea unei telenovele. Eu sunt stomatolog și Ryōko Nakano oftalmolog. Cabinetele la care lucrăm sunt în aceeași zonă, ne cunoaștem din copilărie, dar, dintr-un motiv sau altul, nu reușim să ajungem împreună... Cam asta ar fi subiectul. O poveste banală, dar aşa sunt toate telenovelele. Ai urmărit-o vreodată?

— Nu, niciodată. Nu prea mă uit la televizor. Poate doar la știri, de două ori pe săptămână.

— Ești băiat deștept, mi-a zis Gotanda aprobator. Oricum, e o porcărie. Dacă n-aș juca în el, nici eu nu l-aș urmări. Dar e un serial foarte popular, zâu, e foarte cunoscut. Poveștile comune au mare succes la public. Săptămânal primim tone de scrisori. Stomatologi din toată țara ne scriu să ne semnaleze tot felul de amănunte: că procedura cutare nu e corectă, că tratamentul aplicat nu e bun etc. Sau alții ne scriu că serialul e atât de prost, încât îi scoate din minti. Dacă nu-ți place, nu te uita, nu?